DANIEL

Ĉapitro 1

1 En la tria jaro de la reĝado de Jehojakim, reĝo de Judujo, venis
Nebukadnecar, reĝo de Babel, al Jerusalem, kaj eksieĝis ĝin. 2 Kaj la Sinjoro
transdonis en lian manon Jehojakimon, reĝon de Judujo, kaj parton de la
vazoj de la domo de Dio; kaj li venigis ilin en la landon Ŝinar, en la domon de
sia dio, kaj la vazojn li metis en la trezorejon de sia dio. 3 Kaj la reĝo diris al
Aŝpenaz, la estro de liaj korteganoj, ke el la Izraelidoj, el la reĝa idaro kaj el
la nobelaro, li venigu 4 knabojn sendifektajn, belaspektajn, komprenemajn
por ĉiu saĝaĵo, klerajn, scienckomprenantajn, kaj kapablajn servi en la palaco
de la reĝo, kaj ke oni lernigu al ili la skribadon kaj la lingvon Ĥaledean. 5 Kaj
la reĝo destinis por ili por ĉiu tago manĝaĵojn de la reĝa tablo, kaj vinon el
tiu, kiun li mem trinkadis, kaj li ordonis eduki ilin dum tri jaroj, post kies finiĝo
ili estis komencontaj la servadon antaŭ la reĝo. 6 El la idoj de Jehuda estis
inter ili Daniel, Ĥananja, Miŝael, kaj Azarja. 7 La estro de la korteganoj donis
al ili aliajn nomojn; kaj li donis al Daniel la nomon Beltŝacar; al Ĥananja,
Ŝadraĥ; al Miŝael, Meŝaĥ; kaj al Azarja, Abed-Nego. 8 Daniel metis en sian
koron, ke li ne malpurigos sin per la manĝaĵoj de la reĝo, nek per la vino,
kiun ĉi tiu trinkas; tial li petis la korteganestron, ke al li estu permesate ne
malpurigi sin. 9 Dio donis al Daniel favoron kaj simpation ĉe la
korteganestro. 10 Kaj la korteganestro diris al Daniel: Mi timas mian
sinjoron, la reĝon, kiu mem destinis por vi, kion vi devas manĝi kaj trinki; sed
li vidos, ke viaj vizaĝoj estas malpli grasaj, ol ĉe aliaj knaboj, viaj samaĝuloj,
tiam vi farus mian kapon kulpa antaŭ la reĝo. 11 Tiam Daniel diris al la
inspektisto, al kiu la korteganestro komisiis Danielon, Ĥananjan, Miŝaelon, kaj
Azarjan: 12 Faru, mi petas, provon kun viaj servantoj dum dek tagoj; oni
donadu al ni por manĝi legomojn, kaj por trinki akvon; 13 poste montriĝu al
vi nia aspekto, kaj la aspekto de la knaboj, kiuj manĝas la manĝaĵon de la
reĝo; kaj poste agu kun viaj servantoj laŭ tio, kion vi vidos. 14 Li obeis ilin en
tio kaj faris kun ili provon dum dek tagoj. 15 Post paso de la dek tagoj
montriĝis, ke ili estas pli bonaspektaj kaj pli bonkorpaj, ol ĉiuj knaboj, kiuj
manĝis la manĝaĵon de la reĝo. 16 Tia la inspektisto forportadis ilian
manĝaĵon, kaj la vinon, kiu estis destinita al ili por trinki, kaj donadis al ili
legomojn. 17 Kaj al tiuj kvar knaboj Dio donis kapablojn kaj komprenemecon
pri ĉiuj libroj kaj saĝaĵo, kaj Daniel estis ankaŭ kompetenta pri ĉiaj vizioj kaj
sonĝoj. 18 Kiam pasis la tempo, kiun la reĝo difinis por ilia venigo, la
korteganestro prezentis ilin al Nebukadnecar. 19 La reĝo parolis kun ili, kaj el
ili ĉiuj troviĝis neniu agala al Daniel, Ĥananja, Miŝael, kaj Azarja. Kaj ili
komencis servadi antaŭ la reĝo. 20 Kaj koncerne ĉiujn aferojn de saĝo kaj
scio, pri kiuj la reĝo ilin demandis, li trovis ilin dekoble pli saĝaj, ol ĉiuj
astrologoj kaj magiistoj, kiuj estis en lia tuta regno. 21 Daniel estis tie ĝis la
unua jaro de la reĝo Ciro.

Ĉapitro 2

1 En la dua jaro de la reĝado de Nebukadnecar aperis al Nebukadnecar
sonĝoj; kaj konfuziĝis lia spirito, kaj li ne povis dormi. 2 Kaj la reĝo ordonis
alvoki la astrologojn, magiistojn, sorĉistojn, kaj Ĥaldeojn, por ke ili diru al la
reĝo liajn sonĝojn. Kaj ili venis kaj stariĝis antaŭ la reĝo. 3 Kaj la reĝo diris
al ili: Mi havis sonĝon, kaj mia spirito maltrankviliĝis, dezirante scii, kio estis
tiu sonĝo. 4 La Ĥaldeoj respondis al la reĝo en la lingvo Siria: Ho reĝo, vivu
eterne! diru la sonĝon al viaj servantoj, kaj ni klarigos ĝian signifon. 5 Sed la
reĝo respondis kaj diris al la Ĥaldeoj: La enhavon mi forgesis. Tamen, se vi
ne diros al mi la sonĝon kaj ĝian signifon, vi estos dishakitaj en pecojn kaj
viaj domoj estos ruinigitaj. 6 Sed se vi rakontos al mi la sonĝon kaj ĝian
signifon, vi ricevos de mi donacojn, rekompencon, kaj grandan honoron. Tial
diru al mi la sonĝon kaj ĝian signifon. 7 Ili denove respondis: La reĝo diru
sian sonĝon al siaj servantoj, kaj ni klarigos ĝian signifon. 8 La reĝo diris: Mi
scias bone, ke vi deziras gajni tempon, ĉar vi vidas, ke la afero malaperis el
mia memoro. 9 Se vi ne diros al mi la sonĝon, tio montros, ke vi havas unu
intencon: vi preparas vin, por doni al mi mensogan kaj sentaŭgan respondon,
ĝis la tempo pasos. Tial rakontu al mi la sonĝon, tiam mi konvinkiĝos, ke vi
povas klarigi al mi ankaŭ ĝian signifon. 10 La Ĥaldeoj respondis al la reĝo kaj
diris: Ne ekzistas sur la tero tia homo, kiu povus plenumi la deziron de la
reĝo; tial neniu reĝo, kiel ajn granda kaj potenca li estus, postulis iam similan
respondon de iu astrologo, magiisto, aŭ Ĥaldeo; 11 la afero, kiun la reĝo
postulas, estas tiel eksterordinara, ke neniu povas tion plenumi al la reĝo,
krom la dioj, kiuj ne vivas inter karnuloj. 12 Tiam la reĝo forte indignis kaj
koleris, kaj ordonis pereigi ĉiujn saĝulojn de Babel. 13 Kiam la dekreto eliris,
oni komencis la mortigadon de la saĝuloj, kaj oni volis mortigi ankaŭ
Danielon kaj liajn kamaradojn. 14 Tiam Daniel faris saĝan kaj prudentan
rediron al Arjoĥ, la estro de la reĝaj korpogardistoj, kiu eliris, por mortigi la
saĝulojn de Babel; 15 li demandis Arjoĥon, la potenculon de la reĝo, dirante:
Pro kio eliris de la reĝo tia severa ordono? Tiam Arjoĥ rakontis al Daniel la
tutan aferon. 16 Daniel iris kaj petis la reĝon, ke li donu al li templimon, kaj li
prezentos al la reĝo la klarigon.

17 Poste Daniel iris en sian domon, kaj rakontis la aferon al siaj kamaradoj
Ĥananja, Miŝael, kaj Azarja, 18 por ke ili petegu la kompateman Dion de la
ĉielo malkaŝi tiun kaŝitan aferon, por ke Daniel kaj liaj kamaradoj ne pereu
kun la aliaj saĝuloj de Babel. 19 Kaj tiam la kaŝitaĵo malkaŝiĝis al Daniel en
nokta vizio, kaj Daniel dankis pro tio Dion de la ĉielo. 20 Kaj Daniel ekparolis,
kaj diris: Estu benata la nomo de Dio de eterne ĝis eterne; ĉar al Li apartenas
saĝo kaj forto; 21 Li ŝanĝas la tempojn kaj jarojn; Li faligas reĝojn kaj starigas
reĝojn; Li donas saĝon al la saĝuloj kaj prudenton al la prudentuloj; 22 Li
malkaŝas la profundaĵon kaj kaŝitaĵon; Li scias, kio etas en la mallumo, kaj
lumo estas en Li. 23 Vin, ho Dio de miaj patroj, mi dankas kaj gloras; ĉar Vi
donis al mi saĝon kaj forton, kaj malkaŝis al mi tion, pri kio ni Vin petis; ĉar Vi
malkaŝis al ni la aferon de la reĝo. 24 Poste Daniel iris al Arjoĥ, al kiu la reĝo

komisiis mortigi la saĝulojn de Babel; li venis, kaj diris al li tiel: Ne mortigu la saĝulojn de Babel, konduku min al la reĝo, kaj mi diros al la reĝo la klarigon.

25 Tiam Arjoĥ tuj enkondukis Danielon al la reĝo, kaj diris al ĉi tiu tiele: Inter
la transloĝigitaj filoj de Judujo mi trovis homon, kiu povas doni al la reĝo
klarigon. 26 Tiam ekparolis la reĝo, kaj diris al Daniel, kies nomo estis nun
Beltŝacar: Ĉu vi povas sciigi al mi la sonĝon, kiun mi vidis, kaj ĝian signifon?
27 Daniel respondis al la reĝo kaj diris: La kaŝitaĵon, pri kiu la reĝo
demandas, ne povas malkaŝi al la reĝo la saĝuloj, nek la sorĉistoj, nek la
astrologoj, nek la divenistoj; 28 sed en la ĉielo ekzistas Dio, kiu malkaŝas
kaŝitaĵon; Li malkaŝis al la reĝo Nebukadnecar tion, kio estos en tempo
estonta. Via sonĝo kaj la vizioj de via kapo sur via lito estis jenaj: 29 vi, ho
reĝo, meditis sur via lito pri tio, kio estos poste; kaj la Malkaŝanto de kaŝitaĵoj
montris al vi, kio estos. 30 Kaj al mi tiu kaŝitaĵo malkaŝiĝis ne pro tio, ke mi
kvazaŭ estus pli saĝa ol ĉiuj vivantoj, sed por tio, ke la reĝo ricevu klarigon
kaj ke vi eksciu la pensojn de via koro. 31 Vi, ho reĝo, havis vizion: jen staris
granda statuo; grandega statuo tio estis; en eksterordinara brilo ĝi staris
antaŭ vi, kaj ĝia aspekto estis terura. 32 La kapo de tiu statuo estis el pura
oro; ĝiaj brusto kaj manoj estis el arĝento, la ventro kaj femuroj el kupro; 33
ĝiaj kruroj estis el fero, ĝiaj piedoj estis parte el fero, parte el argilo. 34 Vi
vidis poste, ke ŝtono deŝiriĝis sen ago de ia mano, frapis la statuon, ĝiajn
ferajn kaj argilajn piedojn, kaj frakasis ilin. 35 Tiam ĉio kune frakasiĝis: la
fero, argilo, kupro, arĝento, kaj oro fariĝis kiel grenventumaĵo sur somera
draŝejo, kaj la vento ilin forportis, kaj ne restis postesigno post ili; sed la
ŝtono, kiu frakasis la statuon, fariĝis granda monto kaj plenigis la tutan teron.
36 Tio estas la sonĝo. Nun mi diros al la reĝo la signifon. 37 Vi, ho reĝo,
estas reĝo super reĝoj, al kiu Dio de la ĉielo donis regnon, potencon, forton,
kaj gloron; 38 kaj ĉie, kie ajn loĝas homoj, Li transdonis en viajn manojn la
bestojn de la kampo kaj la birdojn de la ĉielo, kaj faris vin reganto super ili
ĉiuj. Vi estas la ora kapo. 39 Post vi aperos nova regno, malpli alta ol via, kaj
ankoraŭ tria regno, kupra, kiu regos super la tuta tero. 40 La kvara regno
estos malmola, kiel fero; ĉar kiel fero disbatas kaj frakasas ĉion, tiel ankaŭ ĝi,
simile al ĉiofrakasanta fero, disbatados kaj frakasados. 41 Kaj ke vi vidis la
piedojn kaj la fingrojn parte el potargilo kaj parte el fero --tio estos regno de
miksita konsisto, kaj ĝi enhavos parte la malmolecon de fero, ĉar vi vidis
feron miksitan kun potargilo. 42 Sed kiel la fingroj de la piedoj estis parte el
fero, parte el argilo, tiel ankaŭ la regno estos parte fortika, parte rompebla.
43 Kaj ke vi vidis feron, miksitan kun potargilo, tio signifas, ke ili estos
kunigitaj per forto homa, sed ne kunfandiĝos inter si, kiel fero ne kunfandiĝas
kun argilo. 44 Sed en la tempo de tiuj reĝoj Dio de la ĉielo starigos regnon,
kiu neniam detruiĝos, kaj ĝia reĝado ne transiros al alia popolo; ĝi frakasos
kaj detruos ĉiujn regnojn, sed ĝi mem staros eterne. 45 Vi vidis, ke ŝtono sen
ia mano deŝiriĝis de monto, kaj frakasis feron, kupron, argilon, arĝenton, kaj
oron; la granda Dio montris al la reĝo, kio estos poste. Tia estas precize la
sonĝo kaj ĝia ĝusta klarigo. 46 Tiam la reĝo Nebukadnecar ĵetis sin
vizaĝaltere kaj adorkliniĝis al Daniel kaj ordonis alporti al li donacojn kaj
bonodorajn incensojn. 47 La reĝo ekparolis al Daniel, kaj diris: Vere, via Dio

estas Dio de la dioj kaj Reganto de la reĝoj, malkaŝanta kaŝitaĵojn, kaj tial vi
povis malkaŝi tiun kaŝitaĵon. 48 Tiam la reĝo altigis Danielon, donis al li
grandajn kaj riĉajn donacojn, kaj faris lin reganto super la tuta lando de Babel
kaj ĉefo super ĉiuj saĝuloj de Babel. 49 Daniel petis la reĝon, kaj ĉi tiu
starigis Ŝadraĥon, Meŝaĥon, kaj Abed-Negon super la aferoj de la lando
Babela; kaj Daniel mem restis ĉe la kortego de la reĝo.

Ĉapitro 3

1 La reĝo Nebukadnecar faris oran statuon, kiu havis la alton de sesdek ulnoj
kaj la larĝon de ses ulnoj; kaj li starigis ĝin en la valo Dura en la lando
Babela. 2 Kaj la reĝo Nebukadnecar sendis al la satrapoj, regionestroj,
militestroj, ĉefaj juĝistoj, urbestroj, leĝistoj, oficistoj, kaj potenculoj de la
lando, ke ili venu al la solena malkovro de la statuo, kiun starigis la reĝo
Nebukadnecar. 3 Tiam kunvenis la satrapoj, regionestroj, militestroj, ĉefaj
juĝistoj, urbestroj, leĝistoj, oficistoj, kaj potenculoj de la lando, al la solena
malkovro de la statuo, kiun la reĝo Nebukadnecar starigis; kaj ili stariĝis
antaŭ la statuo, kiun Nebukadnecar starigis. 4 Kaj heroldo laŭte proklamis:
Estas sciigate al vi, ho popoloj, gentoj, kaj lingvoj: 5 kiam vi aŭdos la sonon
de korno, fluto, harpo, sabeko, psaltero, sakfajfilo, kaj diversaj muzikaj
instrumentoj, tiam faligu vin kaj adorkliniĝu al la ora statuo, kiun starigis la
reĝo Nebukadnecar. 6 Kiu ne faligos sin kaj ne adorkliniĝos, tiu tuj estos
ĵetita en ardantan fornon. 7 Tial, kiam ĉiuj popoloj ekaŭdis la sonon de
korno, fluto, harpo, sabeko, psaltero, kaj diversaj muzikaj instrumentoj, ili
faligis sin kaj adkorkliniĝis al la ora statuo, kiun starigis la reĝo
Nebukadnecar. 8 En tiu tempo tuj aliris kelkaj Ĥaldeoj kaj akuzis la Judojn. 9
Ili ekparolis, kaj diris al la reĝo Nebukadnecar: Ho reĝo, vivu eterne! 10 Vi,
ho reĝo, ordonis, ke ĉiu homo, kiu aŭdos la sonon de korno, fluto, harpo,
sabeko, psaltero, sakfajfilo, kaj diversaj muzikaj instrumentoj, faligu sin kaj
adorkliniĝu al la ora statuo; 11 kaj kiu ne faligos sin kaj ne adorkliniĝos, tiu
estu ĵetita en ardantan fornon. 12 Ekzistas tamen viroj Judaj, kiujn vi starigis
super la aferoj de la lando Babela, Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego; kaj tiuj
homoj ne obeas vian ordonon, ho reĝo, ne servas al viaj dioj, kaj ne
adorkliniĝas al la ora statuo, kiun vi starigis. 13 Tiam Nebukadnecar en
kolero kaj furiozo ordonis venigi Ŝadraĥon, Meŝaĥon, kaj Abed-Negon; kaj oni
tuj venigis tiujn virojn al la reĝo. 14 Nebukadnecar ekparolis, kaj diris al ili:
Ĉu intence vi, ho Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego, ne servas al miaj dioj, kaj
ne adorkliniĝas al la ora statuo, kiun mi starigis? 15 De nun, kiam vi ekaŭdos
la sonon de korno, fluto, harpo, sabeko, psaltero, sakfajfilo, kaj diversaj
muzikaj instrumentoj, estu pretaj tuj faligi vin kaj adorkliniĝi al la statuo, kiun
mi faris; se vi ne adorkliniĝos, tiam vi tuj estos ĵetitaj en ardantan fornon; kaj
tiam kia dio savos vin el miaj manoj? 16 Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego
respondis kaj diris al la reĝo: Ho Nebukadnecar, ne estas al ni malfacile
respondi al vi pri tio. 17 Ni havas Dion, al kiu ni servas; Li povas savi nin el la
ardanta forno kaj ankaŭ savi nin el via mano, ho reĝo. 18 Kaj se Li eĉ tion ne

faros, vi tamen sciu, ho reĝo, ke al viaj dioj ni ne servos, kaj al la ora statuo,
kiun vi starigis, ni ne adorkliniĝos. 19 Tiam Nebukadnecar pleniĝis de
furiozo, kaj la aspekto de lia vizaĝo ŝanĝiĝis pro kolero kontraŭ Ŝadraĥ,
Meŝaĥ, kaj Abed-Nego; kaj li ordonis ardigi la fornon sepoble pli forte, ol oni
faradis ordinare. 20 Kaj al la plej fortaj militistoj el sia militistaro li ordonis
ligi Ŝadraĥon, Meŝaĥon, kaj Abed-Negon, kaj ĵeti ilin en la ardantan fornon.
21 Tiam oni ligis tiujn virojn en ilia suba kaj supra vesto, en iliaj kapkovroj kaj
aliaj vestoj, kaj oni ĵetis ilin en la ardantan fornon. 22 Kaj ĉar la ordono de la
reĝo estis severa kaj la forno estis ardigita treege, tial tiujn homojn, kiuj ĵetis
Ŝadraĥon, Meĥaĥon, kaj Abed-Negon, mortigis la flamo de la fajro. 23 Kaj tiuj
tri viroj, Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego, falis ligitaj en la ardantan fornon. 24
Tiam la reĝo Nebukadnecar ekmiregis, kaj en teruro li leviĝis, ekparolis, kaj
diris al siaj konsilistoj: Ĉu ne tri virojn ni ĵetis ligitajn en la fajron? Ili
respondis al la reĝo: Tiel estas, ho reĝo. 25 Sed li parolis plue, kaj diris: Jen
mi vidas kvar virojn, ne ligitajn, kiuj iras meze de la fajro kaj estas
sendifektaj; kaj la kvara aspektas kvazaŭ filo de la dioj. 26 Kaj
Nebukadnecar aliris al la aperturo de la ardanta forno, ekparolis, kaj diris: Ho
Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego, servantoj de Dio la Plejalta! eliru, kaj aliru.
Tiam Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego eliris el meze de la fajro. 27 Kaj la
satrapoj, regionestroj, militestroj, kaj konsilistoj de la reĝo kunvenis, kaj
pririgardis tiujn virojn, super kies korpoj la fajro havis nenian forton, tiel, ke
eĉ haro sur ilia kapo ne bruldifektiĝis, iliaj vestoj ne ŝanĝiĝis, kaj eĉ odoron
de fajro oni ne sentis sur ili. 28 Nebukadnecar ekparolis, kaj diris: Benata
estu Dio de Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego, kiu sendis Sian anĝelon, kaj savis
Siajn servantojn pro tio, ke ili fidis je Li, ne obeis la ordonon de la reĝo, kaj
oferis siajn korpojn, por ne servi kaj adorkliniĝi al alia dio, krom sia Dio. 29
Nun mi donas ordonon: Se iu el ia popolo, gento, aŭ lingvo eldiros blasfemon
kontraŭ Dio de Ŝadraĥ, Meŝaĥ, kaj Abed-Nego, tiu estos hakita en pecojn kaj
lia domo estos ruinigita; ĉar ne ekzistas alia dio, kiu povus savi tiamaniere.
30 Kaj la reĝo denove tre altigis Ŝadraĥon, Meŝaĥon, kaj Abed-Negon en la
lando Babela.

Ĉapitro 4

1 La reĝo Nebukadnecar al ĉiuj popoloj, gentoj, kaj lingvoj, kiuj estas sur la
tuta tero: Kresku via bonstato! 2 Mi trovas bona konigi la pruvosignojn kaj
miraklojn, kiujn faris sur mi Dio la Plejalta. 3 Kiel grandaj estas Liaj
pruvosignoj, kaj kiel potencaj estas Liaj mirakloj! Lia reĝado estas eterna, kaj
Lia regado estas en ĉiuj generacioj.

4 Mi, Nebukadnecar, estis trankvila en mia domo kaj bonfarta en mia palaco.
5 Sed mi vidis sonĝon, kiu teruris min, kaj la meditado sur mia lito kaj la
vizioj de mia kapo min konsternis. 6 Kaj mi donis ordonon venigi al mi ĉiujn
saĝulojn de Babel, por ke ili diru al mi la signifon de la sonĝo. 7 Tiam venis la
astrologoj, sorĉistoj, Ĥaldeoj, kaj divenistoj; mi rakontis al ili la sonĝon, sed ili

ne povis klarigi al mi ĝian signifon. 8 Fine venis al mi Daniel, al kiu estis
donis la nomo Beltŝacar, laŭ la nomo de mia dio, kaj kiu havas en si la
spiriton de la sanktaj dioj; mi rakontis al li la sonĝon: 9 Ho Beltŝacar, ĉefo de
la astrologoj, pri kiu mi scias, ke en vi estas la spirito de la sanktaj dioj kaj
nenia kaŝitaĵo vin embarasas: klarigu al mi la vizion de mia sonĝo kaj ĝian
signifon. 10 La vizio de mia kapo sur mia lito estis jena: mi vidis, ke jen
meze de la tero staras arbo tre alta; 11 tiu arbo estas bonkreska kaj forta, kaj
ĝia alto atingas la ĉielon, kaj oni ĝin vidas ĝis la randoj de la tuta tero; 12 ĝia
foliaro estas bela, kaj multe da fruktoj estas sur ĝi, kaj sur ĝi troviĝas
manĝaĵo por ĉiuj; en la ombro sub ĝi kaŝas sin bestoj de la kampo, kaj sur
ĝiaj branĉoj sidas birdoj de la ĉielo, kaj ĉiu karno nutras sin de ĝi. 13 Kaj mi
vidis en la vizioj de mia kapo sur mia lito, ke jen sankta prizorganto
malsupreniris de la ĉielo, 14 kaj per laŭta voĉo li diris: Dehaku ĉi tiun arbon,
ĉirkaŭhaku ĝiajn branĉojn, deprenu de ĝi la foliaron, kaj disĵetu ĝiajn fruktojn,
por ke foriĝu la bestoj, kiuj estas sub ĝi, kaj la birdoj forflugu de ĝiaj branĉoj.
15 Sed ĝian ĉefan radikon restigu en la tero, en ĉenoj feraj kaj kupraj, meze
de la herbo de la kampo; ĝin trinkigu la roso de la ĉielo, kaj kune kun la
bestoj ĝi nutru sin per la herboj de la tero. 16 La homa koro estos prenita for
de ĝi, kaj ĝi ricevos koron bestan, kaj tiel pasos super ĝi sep jaroj. 17 Per la
ordono de la prizorgantoj tio estas decidita, kaj per la dekreto de la sanktuloj
tio estas destinita, por ke la vivantoj sciu, ke la Plejaltulo regas en la regno
de la homoj, kaj donas ĝin al tiu, al kiu Li volas, kaj starigas super ĝi la plej
humilan el la homoj. 18 Tian sonĝon vidis mi, reĝo Nebukadnecar. Kaj vi, ho
Beltŝacar, diru ĝian signifon; ĉar neniu el la saĝuloj en mia regno povas
klarigi ĝian signifon, sed vi povas, ĉar vi havas en vi la spiriton de la sanktaj
dioj.

19 Tiam Daniel, kiu havis la nomon Beltŝacar, en la daŭro de unu horo staris
konsternite, kaj liaj pensoj lin malĝojigis. La reĝo ekparolis, kaj diris: Ho
Beltŝacar, ne embarasu vin la sonĝo kaj ĝia signifo. Beltŝacar respondis kaj
diris: Ho mia sinjoro, por viaj malamikoj estu tiu sonĝo, kaj por viaj
malamantoj estu ĝia signifo. 20 La arbo, kiun vi vidis, kiu elkreskis alte kaj
forte, atingis per sia pinto la ĉielon, kaj estis videbla sur la tuta tero, 21 kaj
sur kiu estis bela foliaro, multe da fruktoj kaj manĝaĵo por ĉiuj, sub kiu sidis
bestoj de la kampo, kaj sur kies branĉoj sidis birdoj de la ĉielo -- 22 tio estas
vi, ho reĝo altiĝinta; via grandeco kreskis kaj atingis ĝis la ĉielo, kaj via
potenco ĝis la randoj de la tero. 23 Kaj ke la reĝo vidis sanktan prizorganton,
kiu malsupreniris de la ĉielo, kaj diris: Dehaku la arbon kaj ekstermu ĝin, sed
nur ĝian ĉefan radikon restigu en la tero, en ĉenoj feraj kaj kupraj, meze de la
herbo de la kampo, ĝin trinkigu la roso de la ĉielo, kaj ĝi havu la sorton de la
bestoj de la kampo, ĝis pasos super ĝi sep jaroj -- 24 jen estas la signifo de
tio, ho reĝo: tio estas dekreto de la Plejaltulo, kiu trafos mian sinjoron, la
reĝon. 25 Vi estos elpuŝita el meze de la homoj, kaj vi vivos kun la bestoj de
la kampo; per herbo oni vin nutros, kiel bovojn; roson de la ĉielo oni trinkigos
al vi; kaj sep jaroj pasos super vi, ĝis vi ekscios, ke super la regno de homoj

regas la Plejaltulo, kaj donas ĝin al tiu, al kiu Li volas. 26 Kaj ke estas
ordonite restigi la ĉefan radikon de la arbo --tio signifas, ke via regno estos
redonita al vi, kiam vi konfesos la potencon de la ĉielo. 27 Tial, ho reĝo, volu
favore akcepti mian konsilon: liberigu vin de viaj pekoj per justeco kaj de viaj
malbonagoj per favorkoreco al malriĉuloj; per tio via bonstato fariĝos
longedaŭra. 28 Ĉio ĉi tio efektiviĝis sur la reĝo Nebukadnecar. 29 Post paso
de dek du monatoj, promenante tra la reĝa palaco en Babel, 30 la reĝo
ekparolis, kaj diris: Ĉu tio ne estas la majesta Babel, kiun por restado de la
reĝo mi aranĝis per la forto de mia potenco kaj por la gloro de mia majesto?
31 Kiam ĉi tiu parolo estis ankoraŭ en la buŝo de la reĝo, eksonis voĉo el la
ĉielo: Al vi, ho reĝo Nebukadnecar, estas dirate: La regno estas prenata for
de vi; 32 kaj vi estas elpuŝata el meze de la homoj, kaj vi vivos kun la bestoj
de la kampo; per herbo oni vin nutros, kiel bovojn; kaj sep jaroj pasos super
vi, ĝis vi ekscios, ke super la regno de homoj regas la Plejaltulo, kaj donas ĝin
al tiu, al kiu Li volas. 33 Tuj plenumiĝis tiu verdikto sur Nebukadnecar; li
estis elpuŝita el meze de la homoj, li komencis manĝis herbon, kiel bovoj, lia
korpo estis trinkigata de la roso de la ĉielo, tiel, ke liaj haroj kreskis kiel la
plumoj de aglo kaj liaj ungoj fariĝis kiel ĉe birdo. 34 Post paso de la difinita
tempo, mi, Nebukadnecar, levis miajn okulojn al la ĉielo, kaj mia prudento
revenis al mi; kaj mi benis la Plejaltulon, mi laŭdis kaj gloris Tiun, kiu vivas
eterne, kies regado estas regado eterna kaj kies regno daŭras en ĉiuj
generacioj. 35 Ĉiuj, kiuj vivas sur la tero, estas kalkuleblaj kiel nenio. Laŭ
Sia volo Li agas, kiel kun la armeo de la ĉielo, tiel kun la vivantoj sur la tero;
kaj ekzistas neniu, kiu povus kontraŭstari al Lia mano, aŭ demandi Lin: Kion
Vi faras? 36 En tiu tempo revenis al mi mia prudento, kaj mi ricevis denove
mian reĝan honoron, mian majeston, kaj mian antaŭan aspekton; tiam
elserĉis min miaj konsilistoj kaj miaj altranguloj, mi estis denove starigita
super mia regno, kaj mia majesto fariĝis ankoraŭ pli granda. 37 Nun mi,
Nebukadnecar, laŭdas, altigas, kaj gloras la Reĝon de la ĉielo, kies ĉiuj faroj
estas veraj kaj kies vojoj estas ĝustaj, kaj kiu la fierulojn povas humiligi.

Ĉapitro 5

1 La reĝo Belŝacar faris grandan festenon por siaj mil eminentuloj kaj multe
drinkis kun tiuj mil. 2 Fariĝinte ebria, Belŝacar ordonis alporti la orajn kaj
arĝentajn vazojn, kiujn lia patro Nebukadnecar venigis el la templo de
Jerusalem, por ke el ili trinku la reĝo kaj liaj eminentuloj, liaj edzinoj kaj
kromvirinoj. 3 Tiam oni alportis la orajn vazojn, kiuj estis prenitaj el la
sanktejo de la domo de Dio en Jerusalem; kaj tirnkis el ili la reĝo kaj liaj
eminentuloj, liaj edzinoj kaj kromvirinoj. 4 Ili trinkis vinon, kaj gloris la diojn
orajn kaj arĝentajn, kuprajn, ferajn, lignajn, kaj ŝtonajn. 5 En tiu momento
aperis fingroj de homa mano kaj komencis skribi kontraŭ la kandelabro sur la
kalkita muro de la reĝa salono; kaj la reĝo vidis la manon, kiu skribis. 6 Tiam
ŝanĝiĝis la vizaĝaspekto de la reĝo, liaj pensoj konfuziĝis, la ligiloj de liaj
lumboj malstreĉiĝis, kaj liaj genuoj tremante kunfrapiĝadis. 7 La reĝo

laŭtege ekkriis, ke oni venigu la magiistojn, Ĥaldeojn, kaj divenistojn. La reĝo ekparolis, kaj diris al la saĝuloj de Babel: Kiu ajn tralegos ĉi tiun surskribon kaj klarigos al mi ĝian signifon, tiu ricevos purpuran veston, ora ĉeno estos sur lia kolo, kaj li estos la tria reganto en la regno. 8 Tiam venis ĉiuj saĝuloj de la reĝo; sed ili ne povis tralegi la surskribon, nek klarigi al la reĝo ĝian signifon. 9 La reĝo Belŝacar forte maltrankviliĝis, kaj lia vizaĝaspekto ŝanĝiĝis, kaj antaŭ liaj eminentuloj konfuziĝis. 10 Ĉe tiu okazintaĵo, kiu fariĝis al la reĝo kaj al liaj altranguloj, en la salonon de la festeno eniris la reĝino. La reĝino ekaprolis, kaj diris: Ho reĝo, vivu eterne! Ne konsternu vin viaj pensoj, kaj ne ŝanĝiĝu via vizaĝaspekto. 11 En via regno ekzistas viro, kiu havas en si la spiriton de la sanktaj dioj; en la tempo de via patro oni trovis en li lumon, prudenton, kaj saĝon, similan al la saĝo de la dioj; kaj la reĝo Nebukadnecar, via patro, la reĝo mem, via patro, faris lin ĉefo de la astrologoj, sorĉistoj, Ĥaldeoj, kaj divenistoj; 12 ĉar en li oni trovis altan spiriton, scion, kaj prudenton, por klarigi sonĝojn, komentarii sentencojn, kaj malkaŝi kaŝitaĵojn. Tio estas Daniel, al kiu la reĝo donis la nomon Beltŝacar. Tial oni voku Danielon, kaj li klarigos la signifon.

13 Tiam oni alkondukis Danielon antaŭ la reĝon; kaj la reĝo ekparolis, kaj diris al Daniel: Ĉu vi estas Daniel, unu el la forkaptitaj filoj de Judujo, kiujn mia patro, la reĝo, venigis el Judujo? 14 Mi aŭdis pri vi, ke la spirito de la dioj estas en vi, kaj ke lumo, prudento, kaj eksterordinara saĝo troviĝas en vi. 15 Nun estis alkondukitaj al mi la saĝuloj kaj magiistoj, por tralegi ĉi tiun surskribon kaj klarigi al mi ĝian signifon; sed ili ne povis klarigi al mi la sencon de ĉi tiuj vortoj. 16 Sed mi aŭdis pri vi, ke vi povoscias klarigi signifon kaj malkaŝi kaŝitaĵon. Tial, se vi povas tralegi ĉi tiun surskribon kaj klarigi al mi ĝian signifon, vi ricevos purpuran veston, ora ĉeno estos sur via kolo, kaj vi estos la tria reganto en la regno. 17 Tiam Daniel respondis kaj diris al la reĝo: Viaj donacoj restu ĉe vi, viajn rekompencojn donu al iu alia; mi tamen tralegos al la reĝo la surskribon, kaj mi klarigos al li la signifon. 18 Ho reĝo! Dio la Plejalta donis al vi patro Nebukadnecar regnon, potencon, honoron, kaj gloron. 19 Pro la potenco, kiun Li donis al li, ĉiuj popoloj, gentoj, kaj lingvoj tremis kaj havis timon antaŭ li; kiun li volis, li mortigis, kaj kiun li volis, li lasis vivi; kiun li volis, li altigis, kaj kiun li volis, li malaltigis. 20 Sed kiam lia koro fieriĝis kaj lia spirito malhumiliĝis, li estis deĵetita el sia reĝa trono kaj senigita je sia gloro; 21 kaj li estis elpuŝita el meze de la homoj, kaj lia koro fariĝis simila al koro de besto, kaj li vivis kun sovaĝaj azenoj; li manĝis herbon, kiel la bovoj, kaj lia korpo estis trinkigata per la roso de la ĉielo; ĝis li eksciis, ke super la regno de homoj regas Dio la Plejalta, kaj donis ĝin al tiu, al kiu Li volas. 22 Vi, lia filo, ho Belŝacar, ne humiligis vian koron, kvankam vi sciis ĉion tion; 23 sed vi levis vin kontraŭ la Reganton de la ĉielo, tiel, ke la vazojn el Lia domo oni alportis al vi, kaj vi kun viaj eminentuloj, kun viaj edzinoj kaj kromvirinoj, trinkis vinon el ili; kaj vi gloris la diojn arĝentajn kaj orajn, kuprajn, ferajn, lignajn, kaj ŝtonajn, kiuj ne vidas, ne aŭdas, kaj ne pensas; kaj Dion, en kies mano estas la spiro de via vivo kaj ĉiuj viaj vojoj, vi

ne gloris. 24 Pro tio estas sendita de Li la mano kaj skribita ĉi tiu surskribo.
25 Jen estas la surskribo, kiu estas desegnita: MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN.
26 Jen estas la signifo de la vortoj: MENE: Dio kalkulis la tempon de via
reĝado kaj metis al ĝi finon; 27 TEKEL: vi estas pesita sur pesilo kaj trovita
tro malpeza; 28 PERES: via regno estas dividita kaj donita al la Medoj kaj
Persoj. 29 Tiam laŭ ordono de Belŝacar oni metis purpuran veston sur
Danielon kaj oran ĉenon sur lian kolon, kaj oni proklamis lin la tria reganto en
la regno. 30 En tiu sama nokto Belŝacar, reĝo de la Ĥaldeoj, estis mortigita.
31 Dario, la Medo, ricevis la regnon, havante la aĝon de sesdek du jaroj.

Ĉapitro 6

1 Kaj Dario bonvolis starigi super sia regno cent dudek satrapojn, por
administri lian tutan regnon; 2 kaj super ili tri ĉefajn estrojn, inter kiuj estis
ankaŭ Daniel, por ke la satrapoj donadu al li kalkulraportojn, kaj por ke la
reĝo ne havu malprofiton. 3 Sed Daniel superis la aliajn ĉefajn estrojn kaj
satrapojn, ĉar li havis eksterordinaran saĝon; kaj la reĝo havis jam la
intencon starigi lin super la tuta regno. 4 Tiam la ĉefaj estroj kaj la satrapoj
komencis serĉi pretekston, por akuzi Danielon koncerne la aferojn de la
regno. Sed ili povis trovi nenian pretekston nek kulpon; ĉar li estis fidela, kaj
nenia kulpo nek krimo estis trovebla en li. 5 Tiam tiuj homoj diris: Ni ne
povos trovi kulpon en tiu Daniel, se ni ne trovos ion kontraŭ li en la leĝoj de
lia Dio. 6 Kaj tiuj ĉefaj estroj kaj satrapoj venis al Dario, kaj diris al li tiel: Ho
reĝo Dario, vivu eterne! 7 Ĉiuj ĉefaj estroj de la regno, regionestroj, satrapoj,
konsilistoj, kaj militestroj interkonsentis, ke oni devas elirigi reĝan dekreton
kaj severe ordoni, ke ĉiun, kiu en la daŭro de tridek tagoj petos ion de ia dio
aŭ homo anstataŭ de vi, ho reĝo, oni ĵetu en kavon de leonoj. 8 Tial
konfirmu, ho reĝo, ĉi tiun decidon, kaj subskribu la ordonon, por ke ĝi ne estu
malobeata, kiel leĝo de Medujo kaj Persujo, kiun neniu povas senvalorigi. 9
La reĝo Dario subskribis la dekreton. 10 Kiam Daniel eksciis, ke estas
subskribita tia ordono, li iris en sian domon, kaj antaŭ la fenestroj de sia
ĉambro, malfermitaj en la direkto al Jerusalem, li tri fojojn ĉiutage genuis kaj
preĝis al sia Dio kaj gloradis Lin, kiel li faradis antaŭe. 11 Tiam tiuj homoj
ĉirkaŭis Danielon, kaj trovis lin preĝanta kaj petanta favorkorecon antaŭ sia
Dio. 12 Kaj ili iris, kaj diris al la reĝo koncerne la reĝan dekreton: Ĉu vi ne
ordonis per dekreto, ke ĉiun homon, kiu en la daŭro de tridek tagoj petos ion
de ia dio aŭ homo krom vi, ho reĝo, oni ĵetu en kavon de leonoj? La reĝo
respondis kaj diris: Jes, tio efektive estas dekretita, kiel neforigebla leĝo de
Medujo kaj Persujo. 13 Tiam ili respondis kaj diris al la reĝo: Jen Daniel, kiu
estas el la transloĝigitaj filoj de Judujo, ne atentas vin, ho reĝo, nek la
dekreton, subskribitan de vi, sed tri fojojn ĉiutage li preĝas siajn preĝojn. 14
Aŭdinte tion, la reĝo forte afliktiĝis en sia animo, kaj, dezirante savi Danielon,
li multe klopodis ĝis la subiro de la suno, por liberigi lin. 15 Sed tiuj homoj
ĉirkaŭis la reĝon, kaj diris al li: Sciu, ho reĝo, ke laŭ la leĝoj de Medujo kaj
Persujo ĉiu malpermeso aŭ ordono, konfirmita de la reĝo, devas resti

neŝanĝebla. 16 Tiam la reĝo ordonis, kaj oni alkondukis Danielon, kaj ĵetis lin
en kavon de leonoj. Sed la reĝo diris al Daniel: Via Dio, al kiu vi senĉese
servas, savu vin! 17 Kaj oni alportis ŝtonon kaj metis ĝin sur la aperturon de
la kavo; kaj la reĝo sigelis ĝin per sia ringo kaj per la ringo de siaj altranguloj,
por ke ne fariĝu ia ŝanĝo koncerne Danielon. 18 Poste la reĝo iris en sian
palacon, pasigis la nokton en fastado, eĉ ne permesis alporti al li manĝaĵon;
kaj ankaŭ dormi li ne povis. 19 Matene la reĝo leviĝis ĉe la tagiĝo kaj iris
rapide al la kavo de la leonoj. 20 Kaj kiam li alvenis al la kavo, li vokis per
malĝoja voĉo Danielon; kaj ekparolinte, la reĝo diris al Daniel: Ho Daniel,
servanto de la vivanta Dio! ĉu via Dio, al kiu vi senĉese servas, povis savi vin
de la leonoj? 21 Tiam Daniel respondis al la reĝo: Ho reĝo, vivu eterne! 22
Mia Dio sendis Sian anĝelon, kaj baris la buŝon de la leonoj, kaj ili faris al mi
nenian difekton; ĉar mi estis trovita pura antaŭ Li; kaj ankaŭ antaŭ vi, ho
reĝo, mi ne faris krimon. 23 Tiam la reĝo tre ekĝojis pri li kaj ordonis levi
Danielon el la kavo. Kaj oni eligis Danielon el la kavo, kaj nenia difekto
montriĝis sur li; ĉar li kredis al sia Dio. 24 Kaj la reĝo ordonis alkonduki tiujn
virojn, kiuj per sia akuzo volis pereigi Danielon, kaj ĵeti en la kavon de la
leonoj ilin mem, kaj ankaŭ iliajn infanojn kaj iliajn edzinojn; kaj ankoraŭ antaŭ
ol ili atingis la fundon de la kavo, la leonoj kaptis ilin kaj frakasis ĉiujn iliajn
ostojn.

25 Post tio la reĝo Dario skribis al ĉiuj popoloj, gentoj, kaj lingvoj de la tuta
tero: Kresku via bonfarto! 26 Mi donas ordonon, ke en ĉiu regiono de mia
regno oni timu kaj respektu Dion de Daniel; ĉar Li estas Dio vivanta kaj
eterne restanta, Lia regno estas nedetruebla, kaj Lia regado estas senfina.
27 Li liberigas kaj savas, Li faras miraklojn kaj pruvosignojn en la ĉielo kaj sur
la tero; Li savis Danielon kontraŭ leonoj. 28 Kaj Daniel havis sukceson dum
la reĝado de Dario, kaj dum la reĝado de Ciro, la Perso.

Ĉapitro 7

1 En la unua jaro de Belŝacar, reĝo de Babel, Daniel havis sonĝon kaj vizion
de sia kapo sur sia lito. Li enskribis tiun sonĝon, prezentinte la esencon de la
afero. 2 Daniel komencis sian rakonton, dirante: Mi vidis en mia nokta vizio,
ke jen kvar ventoj de la ĉielo batalas inter si sur granda maro. 3 Kaj eliris el
la maro kvar grandegaj bestoj malsimilaj unu al alia. 4 La unua estis kiel
leono, sed ĝi havis flugilojn de aglo; mi vidis, kiel fine oni deŝiris de ĝi la
flugilojn, oni levis ĝin de la tero, kaj starigis sur piedoj, kiel homon, kaj homa
koro estis donita al ĝi. 5 Jen ankaŭ dua besto, simila al urso, staris ĉe ĝia
flanko, kaj tri kojnodentojn ĝi havis en sia buŝo, inter siaj dentoj. Kaj estis
dirite al ĝi: Leviĝu, kaj manĝu multe da karno. 6 Poste mi vidis ankoraŭ unu
beston, similan al leopardo; sur sia dorso ĝi havis kvar flugilojn de birdo, kaj
kvar kapojn havis tiu besto, kaj potenco estis donita al ĝi. 7 Poste mi vidis en
la nokta vizio beston kvaran, teruran, monstran, kaj tre fortan; ĝi havis
grandegajn ferajn dentojn; ĝi manĝegis kaj frakasis, kaj la restaĵon ĝi

dispremis per la piedoj; ĝi estis malsimila al ĉiuj antaŭaj bestoj kaj havis dek
kornojn. 8 Mi rigardis tiujn kornojn, kaj jen inter ili aperis alia korno,
malgranda; kaj tri el la antaŭaj kornoj estis elŝiritaj antaŭ ĝi kun la radiko; kaj
jen montriĝis, ke tiu korno havas okulojn, kiel okuloj de homo, kaj buŝon, kiu
parolas malhumile. 9 Fine mi vidis, ke estas starigitaj tronoj, kaj sidiĝis la
Antaŭtempulo. Lia vesto estis blanka kiel neĝo, kaj la haroj sur Lia kapo estis
kiel pura lano; Lia trono estis brilantaj flamoj, ĝiaj radoj estis flamanta fajro.
10 Fajra rivero elfluis kaj disverŝiĝis antaŭ Li; miloj da miloj servis al Li, kaj
dekmiloj da dekmiloj staris antaŭ Li. La juĝantoj sidiĝis, kaj la libroj
malfermiĝis. 11 Tiam mi vidis, kiel fine, pro la malhumilaj vortoj, kiujn parolis
la korno, la besto estis mortigita, kaj ĝia korpo estis frakasita, kaj ĵetita en
fajron, por forbruli. 12 Ankaŭ de la aliaj bestoj oni forprenis ilian potencon,
kaj daŭro de la vivo estis donita al ili nur por difinita tempo kaj ĝis difinita
templimo. 13 Poste mi vidis en la nokta vizio, ke jen en la nuboj de la ĉielo
iris kvazaŭ filo de homo, venis al la Antaŭtempulo, kaj estis alkondukita al Li.
14 Kaj al li estis donita potenco, gloro, kaj regno, por ke ĉiuj popoloj, gentoj,
kaj lingvoj servu al li; lia regado estas regado eterna, kiu ne ĉesiĝos, kaj lia
regno ne detruiĝos.

15 Ĉe mi, Daniel, ektremis mia spirito en mia korpo, kaj la vizio de mia kapo
konsternis min. 16 Mi aliris al unu el la antaŭstarantoj kaj demandis lin pri la
vera signifo de ĉio ĉi tio, kaj li komencis paroli al mi kaj klarigis al mi la
sencon de la diritaĵo. 17 Tiuj kvar grandaj bestoj signifas, ke kvar regnoj
formiĝos sur la tero. 18 Poste prenos la regnon la sanktuloj de la Plejaltulo,
kaj ili posedos la regnon eterne, en eterna eterneco. 19 Tiam mi deziris havi
precizan klarigon pri la kvara besto, kiu estis malsimila al ĉiuj, kaj terura, kun
feraj dentoj kaj kupraj ungegoj, manĝegis kaj frakasis kaj la restaĵon
dispremis per la piedoj; 20 kaj pri la dek kornoj, kiuj estis sur ĝia kapo, kaj pri
la alia, kiu poste eliris kaj antaŭ kiu elfalis tri, pri tiu sama korno, kiu havis
okulojn kaj buŝon parolantan malhumile, kaj kiu laŭ sia aspekto estis pli
granda ol la aliaj. 21 Mi vidis, kiel tiu korno komencis bataladon kontraŭ la
sanktuloj kaj estis jam venkanta ilin, 22 ĝis venis la Antaŭtempulo; tiam la
juĝo estis farita por la sanktuloj de la Plejaltulo, kaj venis la tempo, kiam la
regnon ekposedis la sanktuloj. 23 Kaj li diris: La kvara besto estas la kvara
regno, kiu estos sur la tero, malsimila al ĉiuj regnoj, kaj ĝi manĝegos la tutan
teron, piedpremos kaj frakasos ĝin. 24 La dek kornoj signifas, ke el tiu regno
aperos dek reĝoj, kaj post ili eliros alia, malsimila al la antaŭaj, kaj faligos tri
reĝojn. 25 Li blasfemos kontraŭ la Plejaltulo kaj frapos la sanktulojn de la
Plejaltulo; li eĉ arogos al si ŝanĝi la tempojn kaj leĝojn. Ili estos transdonitaj
en lian manon ĝis paso de unu tempo kaj du tempoj kaj duono de tempo. 26
Poste aperos juĝo, kaj ĝi forprenos de li la potencon, por lia pereo kaj plena
ekstermiĝo. 27 Sed la regado, potenco, kaj grandeco de la regnoj sub la tuta
ĉielo estos donita al la sankta popolo de la Plejaltulo, kies regno estas regno
eterna, kaj ĉiuj potenculoj servados kaj obeados al Li. 28 Ĉi tie finiĝas la
parolo. Mi, Daniel, estis tre konsternita de mia meditado, kaj mia

vizaĝaspekto ŝanĝiĝis sur mi; sed la parolon mi konservis en mia koro.

Ĉapitro 8

1 En la tria jaro de reĝado de la reĝo Belŝacar aperis al mi, al Daniel, vizio,
post tiu, kiu aperis al mi en la komenco. 2 Kiam mi vidis la vizion, mi estis en
la kastelurbo Ŝuŝan, kiu troviĝas en la lando Elam; sed en la vizio mi vidis, ke
mi estas ĉe la rivero Ulaj. 3 Mi levis miajn okulojn, kaj mi ekvidis: jen unu
virŝafo staras ĉe la rivero; ĝi havas du kornojn, kaj ambaŭ kornoj estas altaj,
sed unu estas pli alta ol la dua, kaj la pli alta elkreskis poste. 4 Mi vidis, ke
tiu virŝafo kornopuŝas okcidenten, norden, kaj suden, kaj nenia besto povas
kontraŭstari al ĝi, kaj neniu povas savi kontraŭ ĝia forto; kaj ĝi faras ĉion,
kion ĝi volas, kaj ĝi estas granda. 5 Dum mi atente ĝin rigardis, jen de
okcidente iras virkapro sur la tutan teron, kaj ĝi ne tuŝas la teron. Tiu
virkapro havis bone videblan kornon inter siaj okuloj. 6 Kaj ĝi iris al tiu
kornohava virŝafo, kiun mi vidis starantan ĉe la rivero, kaj ĵetis sin sur ĝin
kun furioza forto; 7 kaj mi vidis, ke, alproksimiĝinte al la virŝafo, ĝi furioziĝis
kontraŭ ĝi, frapis la virŝafon, kaj rompis ambaŭ ĝiajn kornojn; kaj la virŝafo
ne havis la forton, por kontraŭstari al ĝi, kaj ĉi tiu ĵetis ĝin sur la teron kaj
disbatis ĝin per la piedoj; kaj neniu povis savi la virŝafon kontraŭ ĝia forto. 8
Tiam la virkapro forte grandiĝis. Kiam ĝi fariĝis tre forta, rompiĝis la granda
korno, kaj anstataŭ ĝi eliris kvar aliaj en la direkto al la kvar ventoj de la
ĉielo. 9 El unu el ili eliris alia korno malgranda, kiu forte kreskis suden kaj
orienten kaj al la plej bela lando. 10 Kaj ĝi kreskis ĝis la armeo de la ĉielo,
kaj ĝi ĵetis sur la teron parton de tiu armeo kaj de la steloj, kaj dispremis ilin
per la piedoj. 11 Kaj eĉ kontraŭ la armeestron ĝi leviĝis, forprenis de li la
ĉiutagajn oferojn, kaj ruinigis lian sanktan loĝejon. 12 Forto estis donita al ĝi
kontraŭ la ĉiutagaj oferoj pro peko; kaj ĝi ĵetis la veron sur la teron kaj laboris
kun sukceso. 13 Kaj mi aŭdis unu sanktulon, kiu parolis, kaj tiu sanktulo diris
al iu, kiu demandis: Ĝis kiam havos forton la profetaĵo pri la ĉiutagaj oferoj
kaj pri la terura peko, ke la sanktejo kaj la armeo estos piedpremataj? 14 Kaj
li diris al mi: Ĝis pasos du mil tricent vesperoj kaj matenoj; tiam la sanktejo
denove estos sanktigita.

15 Dum mi, Daniel, estis rigardanta tiun vizion kaj serĉanta ĝian signifon, jen
stariĝis antaŭ mi bildo de viro. 16 Kaj el meze de Ulaj mi aŭdis homan
voĉon, kiu vokis kaj diris: Gabriel, klarigu al li la vizion. 17 Kaj li aliris al tiu
loko, kie mi staris; kaj kiam li venis, mi eksentis teruron kaj falis vizaĝaltere;
kaj li diris al mi: Sciu, ho homido, ke la vizio koncernas la finon de la tempo.
18 Kiam li parolis al mi, mi kuŝis senkonscie sur la tero; sed li ektuŝis min kaj
starigis min sur mia loko. 19 Kaj li diris: Jen mi sciigas al vi, kio estos ĉe la
fino de la kolero; ĉar tio koncernas la finan tempon. 20 La virŝafo, kiun vi
vidis kun la du kornoj, estas la reĝoj de Medujo kaj Persujo; 21 kaj la vila
virkapro estas la reĝo de Grekujo; la granda korno inter ĝiaj okuloj estas la
unua reĝo; 22 ĝi rompiĝis, kaj anstataŭ ĝi eliris kvar aliaj; kvar regnoj

formiĝos el la nacio, sed ne tiel fortaj, kiel ĝi estis antaŭe. 23 En la fina tempo de tiuj regnoj, kiam la perfiduloj havos sukceson, aperos reĝo malmodesta, lerta ruzulo. 24 Li fariĝos potenca, sed ne per sia forto; li faros grandan dezertigadon, li havos sukceson en siaj faroj, li pereigos fortulojn kaj la popolon de la sanktuloj. 25 Kaj pro lia saĝeco liaj ruzaĵoj sukcesos en lia mano, kaj li fieriĝos, kaj meze de paco li multajn pereigos, kaj li leviĝos kontraŭ la Princon de la princoj; sed li estos frakasita, kvankam ne per mano. 26 La vizio pri la vespero kaj la mateno, kiu estas dirita al vi, estas vera; sed tenu la vizion sekrete, ĉar ĝi rilatas tempon malproksiman. 27 Kaj mi, Daniel, senfortiĝis, kaj estis malsana dum kelke da tagoj. Poste mi leviĝis kaj komencis okupadi min per la aferoj de la reĝo. Mi estis konsternita de la vizio, sed neniu tion rimarkis.

Ĉapitro 9

1 En la unua jaro de Dario, filo de Aĥaŝveroŝ, el la gento Meda, kiu fariĝis reĝo super la regno de la Ĥaldeoj, 2 en la unua jaro de lia reĝado, mi, Daniel, rimarkis en la libroj la nombron de la jaroj, pri kiuj la Eternulo parolis al la profeto Jeremia, ke devas finiĝi sepdek jaroj de la dezerteco de Jerusalem. 3 Kaj mi turnis mian vizaĝon al Dio, la Sinjoro, por preĝi kaj petegi, en fastado, sakaĵo, kaj cindro. 4 Kaj mi preĝis al la Eternulo, mia Dio, mi faris konfeson, kaj mi diris: Mi petas Vin, ho Sinjoro, Dio granda kaj timinda, kiu konservas la interligon kaj favorkorecon al Liaj amantoj kaj al la plenumantoj de Liaj ordonoj! 5 Ni pekis, ni malbonagis, ni estis malpiaj, ni ribelis, kaj ni defalis de Viaj ordonoj kaj decidoj; 6 ni ne aŭskultis Viajn servantojn, la profetojn, kiuj parolis en Via nomo al niaj reĝoj, estroj, kaj patroj, kaj al la tuta popolo de la lando. 7 Vi, ho Sinjoro, estas prava, kaj ni devas honti, kiel nun, ĉiu Judo, la loĝantoj de Jerusalem kaj la tuta Izrael, la proksimaj kaj la malproksimaj, en ĉiuj landoj, kien Vi dispelis ilin pro iliaj malbonagoj, kiujn ili faris koncerne Vin. 8 Ho Sinjoro! ni hontas pro niaj reĝoj, estroj, kaj patroj, kiuj pekis antaŭ Vi. 9 Sed la Sinjoro, nia Dio, havas kompatemon kaj pardonemon, kvankam ni defalis de Li 10 kaj ne aŭskultis la voĉon de la Eternulo, nia Dio, por iradi laŭ Liaj instruoj, kiujn Li donis al ni per Siaj servantoj, la profetoj. 11 La tuta Izrael malobeis Vian instruon, kaj deturnis sin, por ne aŭskulti Vian voĉon; pro tio trafis nin la malbeno kaj la ĵuro, pri kiuj estas skribite en la instruo de Moseo, servanto de Dio; ĉar ni pekis kontraŭ Li. 12 Kaj Li plenumis Sian vorton, kiun Li diris pri ni, kaj pri niaj juĝistoj, kiuj faradis juĝon ĉe ni, kaj Li venigis sur nin grandan malfeliĉon; sub la tuta ĉielo nenie fariĝis tio, kio fariĝis al Jerusalem. 13 Kiel estas skribite en la instruo de Moseo, tiel trafis nin tiu tuta malfeliĉo; ni tamen ne preĝis antaŭ la Eternulo, nia Dio, deturnante nin de niaj malbonagoj kaj penante kompreni Vian veron. 14 Kaj la Eternulo viglis super la malfeliĉo kaj venigis ĝin sur nin; ĉar justa estas la Eternulo, nia Dio, en ĉiuj Siaj faroj, kiujn Li faras, sed ni ne aŭskultis Lian voĉon. 15 Kaj nun, ho Sinjoro, nia Dio, kiu elkondukis Vian popolon el la lando Egipta per forta mano, kaj faris al Vi gloran nomon, kiel ĝi nun estas, ni

pekis, ni estis malpiaj. 16 Ho Sinjoro, konforme al Via tuta bonfaremeco
deturniĝu nun Via kolero kaj Via indigno de Via urbo Jerusalem, de Via sankta
monto; ĉar pro niaj pekoj kaj pro la malbonagoj de niaj patroj Jerusalem kaj
Via popolo estas hontindaĵo antaŭ ĉiuj niaj ĉirkaŭantoj. 17 Kaj nun aŭskultu,
ho nia Dio, la preĝon de Via servanto kaj lian petegon, kaj lumu per Via
vizaĝo sur Vian dezertigitan sanktejon, pro la Sinjoro. 18 Klinu, ho mia Dio,
Vian orelon, kaj aŭskultu; malfermu Viajn okulojn, kaj vidu nian ruinigitecon,
kaj la urbon, kiu estas nomata per Via nomo; ĉar ne pro nia praveco, sed pro
Via granda kompatemeco, ni faligas antaŭ Vi nian preĝon. 19 Ho Sinjoro,
aŭskultu! ho Sinjoro, pardonu! ho Sinjoro, atentu kaj agu, ne prokrastu, pro Vi
mem, ho mia Dio, ĉar Vian nomon portas Via urbo kaj Via popolo.

20 Dum mi ankoraŭ parolis kaj preĝis kaj konfesis miajn pekojn kaj la pekojn
de mia popolo Izrael kaj metis mian petegon antaŭ la Eternulon, mian Dion,
pri la sankta monto de mia Dio; 21 dum mi ankoraŭ parolis preĝante, la viro
Gabriel, kiun mi vidis antaŭe en la vizio, alflugis, kaj ektuŝis min ĉirkaŭ la
tempo de la vespera ofero; 22 kaj, klarigante, li ekparolis al mi, kaj diris: Ho
Daniel, nun mi eliris, por komprenigi al vi la aferon. 23 Ĉe la komenco de via
preĝado eliris ordono, kaj mi venas, por sciigi ĝin, ĉar vi estas homo agrabla
al Dio; atentu la vorton, kaj komprenu la vizion. 24 Sepdek jarsepoj estas
destinitaj por via popolo kaj por via sankta urbo, por ke kovriĝu la kulpo,
sigeliĝu la pekoj, kaj pardoniĝu la malbonagoj, por ke venu justeco eterna,
sigeliĝu la vizio kaj profetaĵo, kaj sanktoleiĝu Plejsanktulo. 25 Sciu, kaj
komprenu: de la momento, kiam eliros la ordono, ke Jerusalem estu denove
konstruata, ĝis la sanktoleado de la estro pasos sep jarsepoj kaj sesdek du
jarsepoj; kaj denove estos konstruitaj la stratoj kaj muroj, kvankam en tempo
malfacila. 26 Post la sesdek du jarsepoj la sanktoleito estos pereigita kaj jam
ne ekzistos; kaj la urbon kun ĝia sanktejo pereigos popolo de estro, kiu
venos, kaj ĝia fino estos kiel de inundego; kaj ĝis la fino de la milito ĝi estos
tute dezertigita. 27 En la daŭro de unu jarsepo estos konfirmita la interligo
kun multaj, kkaj meze de la jarsepo estos ĉesigitaj buĉoferoj kaj farunoferoj;
sur la flugiloj de la sanktejo estos abomeninda dezerteco, ĝis la fina destinita
pereo falos sur la ruinojn.

Ĉapitro 10

1 En la tria jaro de Ciro, reĝo de Persujo, vorto estis malkaŝita al Daniel, kiu
havis la nomon Beltŝacar; kaj vera estis tiu vorto kaj tre grava. Li komprenis
la vorton kaj komprenis bone la vizion. 2 En tiu tempo mi, Daniel, funebris
dum tri semajnoj. 3 Bongustan manĝaĵon mi ne manĝis, viando kaj vino ne
venis en mian buŝon, kaj per oleo mi min ne ŝmiris, ĝis la fino de la tri
semajnoj. 4 En la dudek-kvara tago de la unua monato mi estis sur la bordo
de granda rivero, nome de Ĥidekel. 5 Kaj levinte miajn okulojn, mi ekvidis:
jen staras unu viro, vestita per tolaj vestoj, kaj liaj lumboj estas zonitaj per
pura oro el Ufaz. 6 Lia korpo estas kiel turkiso, lia vizaĝo aspektas kiel fulmo,

liaj okuloj kiel fajraj flamoj, liaj brakoj kaj kruroj kiel brilanta kupro, kaj la voĉo de lia parolado estas kiel voĉo de amaso da homoj. 7 Nur mi sola, Daniel, vidis tiun vizion; la homoj, kiuj estis kun mi, ne vidis la vizion; tamen granda timo falis sur ilin, kaj ili forkuris, por sin kaŝi. 8 Mi restis sola, kaj mi rigardis tiun grandan vizion; ne restis en mi forto, mia vizaĝaspekto ŝanĝiĝis terure, kaj mi ne povis rekolekti miajn fortojn. 9 Kaj mi ekaŭdis la voĉon de liaj vortoj; kaj kiam mi ekdaŭdis la voĉon de liaj vortoj, mi senkonscie falis vizaĝaltere. 10 Sed jen mano ektuŝis min kaj levis min sur miajn genuojn kaj manplatojn. 11 Kaj li diris al mi: Ho Daniel, viro agrabla al Dio! atentu la vortojn, kiujn mi diros al vi, kaj stariĝu sur via loko, ĉar mi nun estas sendita al vi. Kiam li tion parolis al mi, mi staris tremante. 12 Li diris al mi: Ne timu, Daniel, ĉar de la unua tago, kiam vi sincere penis kompreni kaj pentofari antaŭ via Dio, viaj vortoj estis aŭditaj; kaj mi venis laŭ via peto. 13 Sed la protektanto de la Persa regno kontraŭstaris al mi dum dudek unu tagoj, kaj , ĝis Miĥael, unu el la plej ĉefaj protektantoj, venis kun helpo al mi, mi restis tie apud la reĝoj de Persujo. 14 Nun mi venis, por informi vin, kio estos kun via popolo en la estonta tempo, ĉar la vizio koncernas tempon estontan. 15 Dum li parolis al mi tiujn vortojn, mi almetis mian vizaĝon al la tero kaj silentis. 16 Sed jen iu, simila al homido, ektuŝis miajn lipojn, kaj mi malfermis mian buŝon, ekparolis kaj diris al tiu, kiu staris kontraŭ mi: Ho mia sinjoro, de ĉi tiu vizio kurbiĝis mia vizaĝo, kaj mi jam ne havas fortojn. 17 Kaj kiel la sklavo de mia sinjoro povas paroli kun tia mia sinjoro, se mi jam ne havas forton kaj mi jam ne havas spiron? 18 Tiam denove ektuŝis min tiu bildo de homo kaj refortigis min. 19 Kaj li diris: Ne timu, ho simpatia homo, paco estu al vi, kaj estu kuraĝa. Kaj dum li parolis al mi, mi kuraĝiĝis, kaj diris: Parolu, ho mia sinjoro, ĉar vi min refortigis. 20 Tiam li diris: Ĉu vi scias, por kio mi venis al vi? nun mi iras denove, por batali kontraŭ la protektanto de Persujo; sed kiam mi foriros, venos la protektanto de Grekujo. 21 Tamen mi sciigos al vi, kio estas notita en la vera skribo; kaj estas neniu, kiu subtenus min kontraŭ tiuj, krom Miĥael, via protektanto.

Ĉapitro 11

1 En la unua jaro de Dario, la Medo, mi staris, por subteni kaj fortigi min.

2 Kaj nun mi sciigos al vi la veron: jen ankoraŭ tri reĝoj estos en Persujo; la kvara superos ĉiujn per sia riĉeco; kaj kiam li fariĝos forta per sia riĉeco, li ekscitos ĉiujn kontraŭ la regnon Grekan. 3 Aperos reĝo potenca, kiu regos kun granda forto, kaj faros ĉion, kion li volos. 4 Sed dum lia starado lia regno disrompiĝos kaj dividiĝos laŭ la kvar ventoj de la ĉielo, kaj ĝi transiros ne al liaj idoj, kaj ne kun tiu potenco, kun kiu li regis; lia regno estos disŝirita kaj transiros al homoj fremdaj. 5 Fortiĝos unu el liaj princoj, la reĝo suda, kaj fariĝos pli forta ol li, kaj regos; lia potenco estos granda. 6 Sed post kelke da jaroj ili kuniĝos inter si; kaj la filino de la suda reĝo venos al la norda reĝo, por aranĝi la aferon inter ili; sed ŝi ne retenos la forton en sia mano, kaj

ankaŭ li kun sia forto ne restos; ŝi kaj ŝiaj akompanantoj kaj ŝia infano kaj ŝia
kelktempa fortiganto estos transdonitaj. 7 Tamen el ŝia trunko aperos
branĉo, venos kun militistaro, venos al la fortikaĵo de la norda reĝo, kaj
venkos. 8 Ankaŭ iliajn diojn, kun iliaj statuoj, kaj kun iliaj grandvaloraj vazoj
arĝentaj kaj oraj, li forportos en Egiptujon, kaj por kelke da jaroj li restos
malproksima de la norda reĝo. 9 Ĉi tiu iros al la regno de la suda reĝo, sed
revenos en sian landon. 10 Poste liaj filoj sin armos kaj kolektos grandan
militistaron; kaj unu iros rapide, disverŝiĝos kiel inundo, kaj denove faros
militon ĝis lia fortikaĵo. 11 Tiam la suda reĝo indignos, eliros kaj militos
kontraŭ li, kontraŭ la norda reĝo, kaj starigos grandan homomulton, kaj tiu
homamaso estos transdonita en lian manon. 12 Li forkondukos tiun
homamason, kaj fieriĝos lia koro; sed kvankam li venkos multajn milojn, li
tamen ne fariĝos pli forta. 13 La norda reĝo denove starigos homomulton,
pli grandan ol la antaŭa, kaj post kelka tempo li eliros kun granda militistaro
kaj kun granda riĉeco. 14 En tiu tempo multaj stariĝos kontraŭ la suda reĝo,
kaj malkvietaj filoj de via popolo leviĝos, por ke plenumiĝu la profetaĵo, sed
ili falos. 15 Kaj venos la norda reĝo, ŝutaranĝos remparon, kaj venkoprenos
la fortikigitan urbon; kaj la forto de la sudo ne povos kontraŭstari, kaj ĝia plej
bona militistaro ne havos forton, por rezisti. 16 Kaj ĉiu, kiu venos al li, faros
tion, kion li postulos, neniu povos kontraŭstari al li; li stariĝos en la plej bela
lando, kaj pereigos ĝin per sia mano. 17 Kaj li intencos veni kun la potenco
de sia tuta regno kaj kun siaj bravuloj, kaj li tion faros; kaj la urbo de virinoj
estos donita al li por ekstermi; kaj ĝi ne povos kontraŭstari; sed ĝi ankaŭ ne
fariĝos lia. 18 Kaj li direktos sian vizaĝon al la insuloj kaj venkoprenos
multajn; sed unu princo ĉesigos lian malhonoradon, ke li ne plu malhonoru.
19 Tiam li denove turnos sin al la fortikaĵoj de sia lando; sed li falpuŝiĝos,
falos, kaj oni lin jam ne trovos. 20 Sur lia loko stariĝos tia, kiu sendos
impostiston tra la tuta glora regno; sed post kelke da tagoj li pereos,
kvankam ne per kolero kaj ne per batalo. 21 Sur lia loko stariĝos homo
malestimata, sur kiun oni ne metos la reĝan ornamon; sed li venos kun
trankvileco, kaj ekposedos la regnon per flataĵoj. 22 Kaj la dronigantaj
taĉmentegoj estos dronigitaj kaj frakasitaj de li, kaj ankaŭ la princo, kun kiu
estis farita la interligo. 23 Kaj post la interamikiĝo li faros kontraŭ li
malicaĵon, iros, kaj superfortos lin per malmulte da homoj. 24 En la pacajn
kaj plej bonstatajn urbojn de la lando li venos, kaj faros tion, kion ne faris liaj
patroj nek liaj prapatroj; la kaptaĵon, rabaĵon, kaj havaĵon li disĵetos; kaj li
direktos siajn intencojn kontraŭ la fortikigitajn urbojn, sed nur ĝis certa
tempo. 25 Poste li ekscitos sian forton kaj sian koron kontraŭ la reĝon sudan
kun grandega militistaro, kaj la suda reĝo eliros milite kun granda kaj tre
forta militistaro; sed li ne eltenos, ĉar estos faritaj atencoj kontraŭ li. 26 Tiuj,
kiuj manĝas ĉe lia tablo, pereigos lin, kaj lia armeo disverŝiĝos, kaj falos
multe da mortigitoj. 27 Ambaŭ reĝoj havos en sia koro malbonajn intencojn,
kaj ĉe la sama tablo ili parolos malveraĵon; sed ili ne sukcesos, ĉar la fino
estas ankoraŭ prokrastita ĝis certa tempo. 28 Li iros returne al sia lando kun
granda havaĵo, kaj kun intencoj kontraŭ la sankta interligo; kaj li plenumos,

kaj venos en sian landon. 29 En difinita tempo li denove iros suden; sed la lasta fojo ne estos tia, kiel la unua. 30 Ĉar venos kontraŭ lin ŝipoj de la Kitidoj, kaj li perdos la kuraĝon; kaj li denove fariĝos kolera kontraŭ la sankta interligo, kaj denove agos kaj interkonsentos kun la forlasintoj de la sankta interligo. 31 Helpantoj estos starigitaj de li; ili malsanktigos la fortodonan sanktejon, ĉesigos la ĉiutagajn oferojn, kaj faros abomenindan ruinigon. 32 Tiujn, kiuj malbonagas kontraŭ la interligo, li allogos per flataĵoj. Sed la homoj, kiuj konas sian Dion, fariĝos kuraĝaj kaj komencos agi. 33 La klerigantoj de la popolo klerigos multajn, kvankam dum kelka tempo ili falados de glavo, fajro, mallibereco, kaj prirabado. 34 Dum sia falado ili ricevos kelkan helpon, sed multaj aliĝos al ili hipokrite. 35 Kelkaj el la klerigantoj falos por tio, ke ili refandiĝu, puriĝu, kaj blankiĝu ĝis la fina tempo; ĉar estas ankoraŭ tempo. 36 La reĝo farados, kion li volos, kaj li fieriĝos, kaj rigardos sin kiel pli altan ol ĉiu dio, kaj pri Dio de la dioj li parolos teruraĵojn, kaj li havos sukceson, ĝis pleniĝos la kolero; ĉar kio estas decidita, tio plenumiĝos. 37 Kaj pri la dioj de siaj patroj li ne pensos, li ne atentos ĉarmon de virinoj, nek ian dion, sed li tenos sin pli alte ol ĉio. 38 Nur la dion de fortikaĵoj sur sia loko li honoros, kaj tiun dion, kiun ne konis liaj patroj, li honoros per oro, arĝento, multekostaj ŝtonoj, kaj juveloj. 39 Kaj li konstruos por la urboj fortikaĵojn sub la nomo de fremda dio; kiu akceptos ĉi tiun, al tiu li plimultigos la honorojn kaj donos potencon super multaj kaj rekompence disdonos teron. 40 Fine ekbatalos kontraŭ li la suda reĝo, kaj ĵetos sin sur lin la norda reĝo kun ĉaroj, rajdistoj, kaj multe da ŝipoj, atakos la regionojn, inundos, kaj trairos. 41 Kaj li venos en la plej belan landon, kaj multaj pereos; saviĝos kontraŭ lia mano nur jenaj: Edom, Moab, kaj la ĉefaj el la Amonidoj. 42 Kaj li etendos sian manon kontraŭ diversajn landojn; ankaŭ la lando Egipta ne saviĝos. 43 Kaj li fariĝos mastro super la trezoroj de oro, arĝento, kaj ĉiuj grandvaloraĵoj de Egiptujo; Luboj kaj Etiopoj sekvos liajn paŝojn. 44 Sed ektimigos lin famoj de oriento kaj de nordo, kaj li eliros kun granda furiozo, por pereigi kaj ekstermi multajn. 45 Kaj li starigos sian belegan tendon inter la maro kaj la monto de la bela sanktejo; sed li venos al sia fino, kaj neniu helpos al li.

Ĉapitro 12

1 En tiu tempo leviĝos Miĥael, la granda protektanto, kiu defendas la filojn de via popolo; kaj venos tempo malfacila, kia ne ekzistis de tiu tempo, kiam aperis homoj, ĝis la nuna tempo; sed saviĝos en tiu tempo el via popolo ĉiuj, kiuj troviĝos enskribitaj en la libro. 2 Kaj multaj el tiuj, kiuj dormas en la tero, vekiĝos, unuj por vivo eterna, aliaj por eterna malhonoro kaj honto. 3 Kaj la klerigantoj brilos, kiel la brilo de la ĉielo; kaj la virtigantoj de multaj, kiel steloj por ĉiam kaj eterne. 4 Kaj vi, ho Daniel, kaŝu la vortojn kaj sigelu la libron ĝis la fina tempo; multaj ĝin tralegos, kaj multiĝos la scio.

5 Tiam mi, Daniel, ekrigardis, kaj jen staras du aliaj, unu sur unu bordo de la

rivero kaj la dua sur la alia bordo de la rivero. 6 Kaj li diris al la viro en la
tolaj vestoj, kiu staris super la akvo de la rivero: Kiam estos la fino de la
mirindaĵoj? 7 Kaj mi aŭskultis la viron en la tolaj vestoj, kiu staris super la
akvo de la rivero; li levis sian dekstran manon kaj sian maldekstran manon al
la ĉielo, kaj ĵuris per Tiu, kiu vivas eterne, ke tio estos post la paso de tempo
kaj tempoj kaj duono de tempo; kaj kiam finiĝos la dissemiteco de la sankta
popolo, tiam plenumiĝos ĉio ĉi tio. 8 Mi aŭdis, sed mi ne komprenis; kaj mi
diris: Ho mia sinjoro, kio estos post tio? 9 Kaj li respondis: Iru, Daniel, ĉar tio
estas kaŝita kaj sigelita ĝis la fina tempo. 10 Multaj estos purigitaj,
blankigitaj, kaj elprovitaj; la malpiuloj faros malpiaĵojn, kaj ĉiuj malpiuloj ne
komprenos; sed la klerigantoj komprenos. 11 Kaj de la tempo, kiam ĉesiĝos
la ĉiutagaj oferoj kaj fariĝos abomeninda ruiniĝo, pasos mil ducent naŭdek
tagoj. 12 Feliĉa estas tiu, kiu atendas kaj atingos la tempon de mil tricent
tridek kvin tagoj! 13 Kaj vi, ho Daniel, foriru ĝis la fino; kaj ripozu, kaj vi
stariĝos por via sorto en la fino de la tempoj.